

Lovforslag nr. L 100. Fremsat den 28. november 1996 af Kim Behnke (FP), Tom Behnke (FP), Aage Brusgaard (FP), Jan Kørpe Christensen (FP), Niels Højland (FP), Kirsten Jacobsen (FP) og Annette Just (FP)

Forslag

til

Lov om ændring af ligningsloven og statsskatteloven

(Ligestilling mellem offentligt og privat ansatte ved udbetaling af skattefrie godtgørelser, ophævelse af Ligningsrådets kompetence til at fastsætte skattefrie godtgørelser og indførelse af ens satser for skattefrie godtgørelser)

§ 1

I lov om påligning af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 869 af 15. november 1995, som senest ændret ved § 1 i lov nr. 488 af 12. juni 1996, foretages følgende ændringer:

1. § 9, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Udgifter, der kan fradrages uden dokumentation for størrelsen, kan indgå i opgørelsen af de samlede udgifter efter stk. 1 med de i stk. 5 fastsatte satser.«

2. § 9, stk. 5, 2. pkt., udgår, og i stedet indsættes som nye punkummer:

»Dette gælder dog ikke godtgørelser for befordringsudgifter omfattet af § 9 B eller rejseudgifter, såfremt godtgørelsen ikke overstiger 251,70 kr. pr. døgn ved rejse med overnatning i Danmark eller 420,00 kr. pr. døgn ved rejse med overnatning i udlandet. 1. pkt. gælder endvidere ikke ved godtgørelser, der udbetales ved rejse uden overnatning, såfremt godtgørelsen ikke overstiger 10,50 kr. pr. påbegyndt time. Hvis udbetaling ikke er sket eller er sket med et lavere beløb end nævnt i 2. og 3.

pkt., kan der foretages fradrag i den skattepligtige indkomst for differencen. Beløbene i 2. og 3. pkt. reguleres efter personskattelovens § 20.«

3. § 9, stk. 7, 1. pkt., affattes således:

»Såfremt arbejdsgiveren afholder lønmodtagerens udgifter ved rejse i udlandet efter regning, kan arbejdsgiveren udbetale et skattefrit beløb på indtil 60 pct. af satserne i stk. 5 for skattefri rejsegodtgørelse.«

4. § 9, stk. 8 og 9, ophæves.

§ 2

I lov nr. 149 af 10. april 1922 om indkomst- og formueskat til staten (statsskatteloven), som senest ændret ved § 8 i lov nr. 427 af 14. juni 1995, foretages følgende ændring:

1. § 5, *litra d*, ophæves.

§ 3

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende og har virkning fra og med indkomståret 1997.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Lovforslaget er en delvis genfremsættelse af lovforslag nr. L 224 fra folketingsåret 1995-96 om ligestilling mellem offentligt og privat ansatte ved udbetaling af skattefrie godtgørelser. Lovforslaget er dog udvidet, således at satser for skattefri godtgørelse ved rejse fremover er fastsat ved lovhjemmel, og således at satserne bliver ens for alle erhvervsgrupper. Der henvises vedrørende L 224 til Folketingstidende 1995-96, forhandlingerne siderne 4863, 5626, 6371 og 6563, tillæg A side 4429 og tillæg B side 725.

2. Gældende regler i hovedtræk

Efter de gældende regler er godtgørelser, der udbetales af arbejdsgiveren til dækning af de udgifter, som en lønmodtager påføres som følge af arbejdet, som hovedregel skattepligtige og skal således medregnes ved indkomstopgørelsen.

I visse tilfælde giver ligningslovens § 9 af praktiske grunde dog mulighed for at vælge at lade modtageren se helt bort fra både udgifter og godtgørelsesbeløb ved indkomstopgørelsen. Dette betyder, at den ansatte kan modtage en godtgørelse uden skattemæssige konsekvenser.

For privat ansatte indeholder ligningslovens § 9, stk. 5, den ovenfor nævnte mulighed for at undgå, at godtgørelsen fra arbejdsgiveren skal medregnes til den skattepligtige indkomst. Efter bestemmelsen skal en godtgørelse for rejseudgifter ikke medregnes ved indkomstopgørelsen, hvis denne ikke overstiger satser, der fastsættes af Ligningsrådet.

Rejseudgifter til offentligt ansatte og andre, der udfører offentligt hverv, findes i statsskattelovens § 5, litra d, og i ligningslovens § 9, stk. 8 og 9. Dagpenge og rejseudgifter under udførelse af offentligt hverv medregnes efter disse regler ikke ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Det er en betingelse, at arbejdet gør det nødvendigt for den pågældende lønmodtager at opholde sig uden for hjemstedskommunen, dvs. tjenestestedskommunen. Ligningsrådet fastsætter ikke satser for skattefrie godt-

gørelser til offentligt ansatte. Disse fastsættes af de offentlige myndigheder som arbejdsgivere.

På det statslige område fastsættes satserne af finansministeren efter aftale med lønmodtagerorganisationerne. På det kommunale område fastsættes satserne på samme måde af kommunerne.

3. Den aktuelle situation

Regeringen har gennem langsom adfærd og manglende handlekraft det direkte ansvar for, at der i de sidste dage af november 1996 blev gennemført den største lastvognsblokade i mange år. Eksporthaufførerne var trætte af brudte løfter og manglende handling fra skatteministeren. Chaufførerne greb til blokader og andre midler for at få politikerne i tale.

Fremskridtspartiet anbefaler ikke ulovlige blokader og har alene forståelse for de politiske synspunkter, chaufførerne giver udtryk for. Fremskridtspartiet fremsætter dette lovforslag for at få en løsning og for at få blokaderne stoppet og alt tilbage til normalen igen. Regeringens forslag vil ikke stoppe blokaderne, måske tværtimod.

Det danske samfund kan hurtigt miste mange millioner af kroner på blokaden. Juletræeksportører kan gå konkurs, forædlingsvirksomheder i landbruget kan dreje nøglen om og sende tusinder på gaden. Regeringen bærer alene ansvaret for disse forhold. Fremskridtspartiet er et ansvarligt parti, derfor fremsætter vi dette forslag.

Fremskridtspartiet har den opfattelse, at satserne skal være ens. Skrivebordsbetragtninger om, hvad der bør gælde for ét erhverv frem for et andet, viser embedsværkets totale mangel på indsigt i erhvervslivets mangfoldighed. Dybt forældede forestillinger om, hvad et erhverv indebærer, og hvilke forhold en lønmodtager arbejder under, har ændret sig meget de senere år. Romantiske forestillinger om ensartede og traditionelle arbejdsforhold gælder ikke i Danmark i 1996. Derfor må Folketinget en gang for alle sørge for, at alle relevante erhverv får samme behandling.

I vores nærmeste nabolande, Sverige, Tyskland og Holland, er satserne for udetillæg langt højere end i Danmark. Dette til trods for at de pågældende lande

har markant lavere indkomstskat end Danmark. Regeringens logik er, at når vi nu har verdens højeste skat, så skal vi også have de laveste satser for fradrag. Det går ganske enkelt ikke. Særligt for eksportvognmændene gør der sig det forhold gældende, at konkurrencen er knivskarp. Hollandske eller svenske vognmænd kan meget let tage opgaver fra de danske vognmænd. Derfor kan regeringens uforvarselige holdning til sagen nemt betyde tab af mange arbejdspladser. Det vil det danske samfund miste store provenuér ved.

De erhverv, som er mest elendigt behandlet af reglerne, er de erhverv, hvor der knokles mest for at hente valuta hjem til Danmark. Eksportchauffører og handelsrejsende er hvert eneste døgn med til at sikre titusinder af arbejdspladser i eksporterhvervene, ligesom de hjemhenter store millionbeløb til gavn for betalingsbalancen. Disse folk skal ikke have pisk af regeringen, men anstændige forhold.

Regeringens udspil, hvorefter f.eks. offentligt ansatte skal have mulighed for 420 kr. i døgnet ved ophold i udlandet, skal sammenholdes med, at eksportchaufføren kun vil få 250 kr. Ministeren fastholder forskellen med det argument, at chaufføren jo bare kan spise madpakke i førerhuset, hvorimod departementschefen på rejse i Paris eller London er »nødsaget« til at spise på restaurant! Det samme gør sig gældende omkring overnatning. Chaufføren må sove i førerhuset uden godtgørelse, mens f.eks. den offentligt ansatte må »klare« sig med en hotelseng på et femstjernet hotel! Det er så urimeligt og med så megen disrespect for trækdyrene i vores samfund, at Fremskridtspartiet ikke længere vil se passivt til.

Fremskridtspartiet vil give lige vilkår, uanset om man er eksportchauffør, departementschef, handelsrejsende, politiker, stewardesse, håndværker eller direktør.

4. Baggrund for og formålet med lovforslaget

Baggrunden for lovforslaget er, at Ligningsrådet med hjemmel i ligningslovens § 9 i cirkulære nr. 220 af 31. december 1995 besluttede, at særlige erhvervsgrupper som bl.a. langturschauffører, handelsrejsende, piloter og stewardesser med virkning fra 1. januar 1997 ikke længere skal være berettiget til at modtage skattefrie godtgørelser fra deres arbejdsgiver for udgifter knyttet til rejseaktiviteter under udførelsen af deres arbejde efter særlige regler.

Afgørelsen har efterfølgende rejst en mere generel debat om, hvorvidt de gældende regler om udbetaling af skattefrie godtgørelser er hensigtsmæssigt udformet. Det er især forskellen mellem offentligt og privat ansattes muligheder for at modtage skattefrie godtgørelser, der har givet anledning til debat. Det

er Fremskridtspartiets opfattelse, at en forskelsbehandling mellem offentligt og privat ansatte er uacceptabel.

Som tiden gik, henvendte flere erhverv sig til Folketingets medlemmer, herunder forslagsstillerne. Det var folk fra de handelsrejsende, chauffører m.v. De ønskede alle at få oplyst, hvornår en ny lovgivning ville give dem ret til fortsat at kunne modtage penge efter 1. januar 1997 uden marginalbeskatning. Ministeren stillede en løsning i udsigt og lovede endda Folketinget, at der ville blive tale om en samlet løsning, hvor alle erhverv blev omfattet.

Problemerne på dette område burde have været løst for længst. Det er ganske enkelt ikke holdbart, at de erhvervsgrupper, som er direkte berørt af Ligningsrådets beslutning, ikke har kunnet opnå en påtrængt økonomisk afklaring af deres situation før nu.

Fremskridtspartiet mener, at langturschauffører, handelsrejsende, piloter, stewardesser m.fl. ikke længere bør have en særstilling, men at der er behov for en mulighed for at kunne udbetale skattefrie godtgørelser til erhvervsgrupper med arbejde af denne karakter.

Formålet med lovforslaget er at sikre, at skattereglerne ved udbetaling af skattefrie godtgørelser til offentligt og privat ansatte er ens. Det bør være således, at alle lønmodtagere har samme muligheder, uanset om de er privat eller offentligt ansat.

5. Forslaget

Formålet med de skattefrie godtgørelser er at sikre en dækning af de merudgifter, som påføres den ansatte som en følge af rejseaktivitet under udførelse af den pågældendes arbejde. Efter de gældende regler udbetales de skattefrie beløb, uanset hvilke udgifter den skattepligtige rent faktisk måtte have haft i forbindelse med arbejdets udførelse. Denne ordning er efter forslagsstillerens opfattelse fornuftig og varetager et praktisk hensyn til såvel den ansatte som dennes arbejdsgiver. Den nuværende ordning for udbetaling af skattefrie godtgørelser foreslås derfor i det væsentligste bevaret. Alternativet er, at en række lønmodtagere ellers løbende ville skulle dokumentere deres udgifter over for arbejdsgiveren i forbindelse med rejseaktivitet. Dette vil betyde et omfattende regnskab baseret på en mængde bilag. Ud over at være praktisk og administrativt besværligt vil det i visse tilfælde tillige ikke være muligt at frembringe den fornødne dokumentation.

Det foreslås derfor, at såvel offentligt som privat ansatte ved rejse uden overnatning skattefrit kan modtage et beløb fra deres arbejdsgiver svarende til 10,50 kr. pr. påbegyndt time, de er på rejse. Dette skal dog kun gælde, når rejsen har en varighed af

mindst 5 timer og strækker sig ud over 8 km fra arbejdsstedet.

Ved rejse med overnatning foreslås det, at der kan udbetales en skattefri godtgørelse på op til 251,70 kr. pr. døgn ved rejse med overnatning i Danmark, mens det tilsvarende beløb ved rejse i udlandet foreslås at udgøre 420,00 kr. pr. døgn. Satserne svarer til de satser, der allerede gælder for en række erhvervsgrupper i dag. Gældende regler om godtgørelse af udgifter til logi mod kvittering ændres ikke.

Der skal således gælde ens satser for alle erhvervsgrupper.

Det foreslås endvidere, at Ligningsrådets kompetence til at fastsætte satserne for skattefri godtgørelser ophæves. Det foreslås i den forbindelse, at de i loven og af Folketinget fastsatte satser reguleres efter personskattelovens § 20. Hvis Ligningsrådet fortsat skal have kompetencen, kan Folketinget komme i den situation, at Ligningsrådet igen nedsætter eller helt nulstiller godtgørelsesbeløbet. Folketinget skal påtage sig ansvaret. Fremskridtspartiets lovforslag L 224 fra folketingssamlingen 1995-96 havde til formål at opretholde Ligningsrådets kompetence til at fastsætte størrelsen af godtgørelserne. Det har imidlertid vist sig, at Ligningsrådet ikke har formået at udvise tilstrækkeligt ansvar i sit virke. Derfor overflyttes kompetencen til Folketinget. Satserne vil løbende blive reguleret for pris- og lønstigninger. Viser der sig behov for at ændre på satserne derudover, må Folketinget gøre det ved ændring af loven.

6. Økonomiske konsekvenser.

Det er ikke nemt at give et præcist skøn over, hvad det vil koste i mistet provenu for statskassen, når nærværende regler bliver gennemført. Provenuet vil både blive udsat for tab og gevinst.

Tabet vil primært opstå som følge af, at en række erhvervsgrupper, herunder eksportchauffører, turistchauffører m.v., bliver givet et højere godtgørelsesbeløb end i dag.

Gevinsten vil opstå som følge af, at en række lønmodtagere, primært fra den offentlige sektor, får deres godtgørelsesbeløb nedsat fra nuværende 660 kr. til 420 kr. pr. døgn.

Forslagets økonomiske virkninger kan imidlertid ikke ses isoleret. Kendsgerningen er, at fortiden ikke længere gælder. Såfremt Folketinget beslutter sig for ikke at gøre noget som helst, så vil det også have provenumæssige konsekvenser. Ligningsrådets afgørelse står da ved magt, og en række erhvervsgrupper mister fra 1997 deres godtgørelse. Ud over risiko for uroligheder, blokader, strejker m.v. for erhvervsgrupper i luftfart, turistfart, handel m.v. vil en række

virksomheder opleve forringet konkurrenceevne og mulighed for tab af arbejdspladser.

Der er Fremskridtspartiets forsigtige skøn, at de økonomiske konsekvenser vil være et nettoprovenutab for staten på mellem 90 og 120 mio. kr. Dette beløb skal ikke kompenseres ved at forhøje andre skatter eller afgifter.

Det konstaterede provenutab skal kompenseres gennem offentlige besparelser, udliciteringer og andre provenuforbædrende tiltag. Fremskridtspartiet er i den forbindelse indstillet på at gå i spidsen med forslag til og vedtagelse af de nødvendige forslag. På en finanslov med en årlig omsætning på ca. 400 mia. kr. er det selvfølgelig muligt at finde besparelser på ca. 100 mio. kr. eller svarende til under en promille.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 og 3

Ændringerne er konsekvenser af den under § 1, nr. 2, foreslåede ændring, hvorefter Ligningsrådets kompetence ophæves.

Til nr. 2

Beløb, der udbetales ved rejse med og uden overnatning, anses for at dække over udgifter til fortæring, småfornødenheder m.v. De foreslåede satser svarer til de satser, der allerede gælder for en række erhvervsgrupper i dag. Det foreslås endvidere, at der i lighed med de hidtil gældende regler er fradragsret i tilfælde, hvor der ikke udbetales skattefri godtgørelse eller der udbetales mindre end maksimumsbeløbene for skattefri godtgørelser. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til lovforslaget. Logiudgifter kan fortsat godtgøres mod behørig dokumentation efter gældende regler.

Til nr. 4

Det foreslås, at ligningslovens § 9, stk. 8 og 9, ophæves. Dette betyder, at offentligt ansatte ved udbetaling af skattefrie godtgørelser bliver omfattet af de regler, som gælder for privat ansatte i ligningslovens § 9, stk. 5-7.

Til § 2

Til nr. 1

Efter statsskattelovens § 5, litra d, kan der generelt og for så vidt uden nærmere begrænsninger udbetales skattefrie godtgørelser til offentligt ansatte. Denne regel foreslås ophævet. Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger, hvoraf det

fremgår, at reglerne for udbetaling af skattefrie godtgørelser for privat ansatte lønmodtagere også skal gælde for offentligt ansatte.

Til § 3

Ligningsrådets beslutning i december 1995 ophæ-

ver særreglerne vedrørende skattefri rejse- og befordringsgodtgørelser med virkning fra 1. januar 1997, og det foreslås på denne baggrund, at loven får virkning fra og med indkomståret 1997.

Skriftlig fremsættelse

Kim Behnke (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven og statsskatteloven. (Ligestilling mellem offentligt og privat ansatte ved udbetaling af skattefrie godtgørelser, ophævelse af Ligningsrådets kompetence til at fastsætte skattefrie godtgørelser og indførelse af ens satser for skattefrie godtgørelser).

(Lovforslag nr. L 100).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Bilag

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser,
der berøres af lovforslaget*

§ 1

I lov om påligning af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 869 af 15. november 1995, som senest ændret ved § 1 i lov nr. 488 af 12. juni 1996, foretages følgende ændringer:

1. § 9, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Udgifter, der kan fradrages uden dokumentation for størrelsen, kan indgå i opgørelsen af de samlede udgifter efter stk. 1 med de i stk. 5 fastsatte satser.«

2. § 9, stk. 5, 2. pkt., udgår, og i stedet indsættes som nye punktummer:

»Dette gælder dog ikke godtgørelser for befordringsudgifter omfattet af § 9 B eller rejseudgifter, såfremt godtgørelsen ikke overstiger 251,70 kr. pr. døgn ved rejse med overnatning i Danmark eller 420,00 kr. pr. døgn ved rejse med overnatning i udlandet. 1. pkt. gælder endvidere ikke ved godtgørelser, der udbetales ved rejse uden overnatning, såfremt godtgørelsen ikke overstiger 10,50 kr. pr. påbegyndt time. Hvis udbetaling ikke er sket eller er sket med et lavere beløb end nævnt i 2. og 3. pkt., kan der foretages fradrag i den skattepligtige indkomst for differencen. Beløbene i 2. og 3. pkt. reguleres efter personskattelovens § 20.«

3. § 9, stk. 7, 1. pkt., affattes således:

»Såfremt arbejdsgiveren afholder lønmodtagerens udgifter ved rejse i udlandet efter regning, kan arbejdsgiveren udbetale et skattefrit beløb på indtil 60 pct. af satserne i stk. 5 for skattefri rejsegodtgørelse.«

4. § 9, stk. 8 og 9, ophæves.

§ 9. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst for lønmodtagere fradrages udgifter i forbindelse med udførelsen af det indtægtsgivende arbejde i det omfang, de samlede fradragsberettigede udgifter overstiger et grundbeløb på 3.000 kr. Grundbeløbet på 3.000 kr. reguleres efter personskattelovens § 20. Befordringsudgifter omfattet af § 9 B eller statsskattelovens § 6, litra a, kan dog ikke fradrages ved indkomstopgørelsen, jf. dog § 9 B, stk. 3.

Stk. 2. Begrænsningen af fradraget efter stk. 1 omfatter ikke udgifter, som lønmodtagere kan fradrage efter § 9 B, stk. 3, og §§ 9 C og 9 D, § 13 i denne lov eller § 49, stk. 1, i lov om beskatningen af pensionsordninger m.v.

Stk. 3. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst fradrages udgifter til repræsentation dog kun med et beløb svarende til 25 pct. af de afholdte udgifter.

Stk. 4. Udgifter, der efter Ligningsrådets anvisning kan fradrages uden dokumentation for størrelsen, kan indgå i opgørelsen af de samlede udgifter efter stk. 1 med de af Ligningsrådet fastsatte satser.

Stk. 5. Godtgørelse, der udbetales af arbejdsgiveren, for udgifter, lønmodtageren påføres som følge af arbejdet, medregnes ved indkomstopgørelsen. Dette gælder dog ikke godtgørelse for befordringsudgifter omfattet af § 9 B eller for rejseudgifter, såfremt godtgørelsen ikke overstiger satser, der fastsættes af Ligningsrådet. Udbetaler arbejdsgiveren ikke hel eller delvis skattefri godtgørelse, kan fradrag for befordring som nævnt i § 9 B foretages efter § 9 C. Godtgørelsen skal medregnes ved indkomstopgørelsen, hvis den fragår i en forud aftalt bruttoløn. Rejseudgifter kan ikke fradrages ved indkomstopgørelsen i det omfang, de er godtgjort efter 2. pkt.

Bilag til f. t. l. vedr. ligningsloven og statsskatteloven

Stk. 6. Reglerne i stk. 5 finder tilsvarende anvendelse på rejse- og befordringsgodtgørelser, der udbetales til medlemmer af eller medhjælpere for bestyrelser, udvalg, kommissioner, råd og lignende.

Stk. 7. Såfremt arbejdsgiveren afholder lønmodtagerens udgifter ved rejse i udlandet efter regning, kan arbejdsgiveren udbetale et skattefrit beløb på indtil 60 pct. af Ligningsrådets satser for skattefri rejsegodtgørelse. Selv om arbejdsgiveren ikke udbetaler et skattefrit beløb efter 1. pkt., kan lønmodtageren ikke foretage et tilsvarende fradrag i den skattepligtige indkomst.

Stk. 8. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst medregnes ikke dagpenge og rejsegodtgørelser, der udbetales i forbindelse med udførelsen af offentlige hverv, der gør det nødvendigt for den skattepligtige at tage ophold uden for hjemstedskommunen, jf. statsskattelovens § 5, litra d. Statsskattelovens § 5, litra d, anvendes dog kun på udbetalinger fra staten, danske kommuner og De Europæiske Fællesskaber.

Stk. 9. Reglerne i stk. 8 anvendes tillige på dagpenge og rejsegodtgørelser, som Kommunernes Landsforening eller Amtsrådsforeningen i Danmark udbetaler til bestyrelsesmedlemmer for udførelse af deres hverv som bestyrelsesmedlemmer i disse foreninger. Disse dagpenge og rejsegodtgørelser kan dog ikke overstige beløb, som bestyrelsesmedlemmet har krav på for tilsvarende hverv som kommunalbestyrelsesmedlem eller amtsrådsmedlem.

Stk. 10. Godtgørelse, der ydes for udgifter til kost og logi i forbindelse med formidlet døgnophold omfattet af §§ 66 og 68 a i lov om social bistand, medregnes ikke ved indkomstopgørelsen. Dette gælder dog kun den del af godtgørelsen, der ikke overstiger satser, som fastsættes efter lovens § 66 a, stk. 1. Udgifter, der er godtgjort efter 1. pkt., kan ikke fradrages ved indkomstopgørelsen. Reglerne i 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, hvis formidlet døgnophold udøves som selvstændig erhvervsvirksomhed.

§ 2

I lov nr. 149 af 10. april 1922 om indkomst- og formueskat til staten (statsskatteloven), som senest ændret ved § 8 i lov nr. 427 af 14. juni 1995, foretages følgende ændring:

1. § 5, litra d, ophæves.

§ 5

Til Indkomst henregnes ikke:

- a. Formueforøgelse, der fremkommer ved, at de Formuegenstande, en skattepligtig ejer, stiger i Værdi – medens der paa den anden Side ikke gives Fradrag i Indkomsten for deres Synken i Værdi, eller Indtægter, som hidrører fra Salg af den skattepligtiges Ejendele (herunder indbefattet Værdipapirer) for saa vidt disse Salg ikke henhører til vedkommendes Næringsvej, for Eksempel Handelsvirksomhed med faste Ejendomme, eller er foretaget i Spekulationsøjemed, i hvilke Tilfælde den derved indvundne Handelsfortjeneste henregnes til Indkomsten, ligesom ogsaa eventuelt Tab kan fradrages i denne. Ved Salg af fast Ejendom samt Aktier og lignende offentlige Værdipapirer, der er indkøbt efter 1. januar 1922, anses Spekulationshensigt at have foreligget, naar Salget sker inden 2 Aar efter Erhvervelsen, medmindre det modsatte godtgøres at være Tilfældet.
- b. Gaver, der falder ind under Afsnit III. i Lov om Afgift af Arv og Gave, samt Formueforøgelse, som hidrører fra Arv og Forskud paa saavel falden som ikke falden Arv eller fra Indgaaelse af Ægteskab, Udbetaling af Livsforsikringer, Brandforsikringer og deslige;
- c. de Indtægter, der hidrører fra Kapitalforbrug eller Optagelse af Laan;
- d. Dagpenge og Rejsegodtgørelser, begge Dele under Udførelse af offentlige Hverv der gør det nødvendigt for den paagældende at tage Ophold udenfor hans Hjemstedskommune;
- e. ---